

STEINKLUBBENS JUBILEUMSTUR

Jubileumsturen gikk til Grua, der den aller første turen med Steinklubben gikk for 40 år siden. Vi møttes på Grorud for i samlet karavane å reise til Hadeland, og på veien fikk barna i oppgave å observere bergartene i grunnen der vi reiste.

Grorudgranitt, nordmarkitt, syenitt. Det var det vi fikk med oss, mens vi dro nordover. På Grua stasjon var det mimring om hva som hadde skjedd på stedet siden stiftelsen av Steinklubben for 40 år siden. Blant oss var professor Johannes A. Dons og Thor A. John, som var to av stifterne av denne klubben, som med stort og smått samlet 28 stykker på jubileumsturen.

Deretter ruslet vi opp mot Østhagan, for å gjøre det vi egentlig skulle – se på stein. Første stopp var den gamle jerngruva, som kanskje er landets eldste. At det var magnetitt som var brutt ut her var det enkelt å se. Lars' medbrakte magnet satt som spikret på fjellveggen til venstre for gruveåpningen.

Vi fant hver vår jernstein og ruslet deretter opp til Østhagan, der vi aller nådigst fikk lov å ta med hver vår granat fra det fredete kalksteinsbruddet. Til tross for at mange har vært her å plukket tidligere, var det mange vakre granatkrystaller å finne her. Til og med en blyglansstoff dukket fram i bruddet.

Den restaurerte kalkovnen var spennende for de små, som selvsagt måtte stikkene hodene sine inn i

Sammenlikn foto med foto i STEIN 1/05.

hvert eneste hull som fantes.

Neste stopp var Hadeland Bergverksmuseum, der vi kunne se hvordan gruedriften i Grua-området har foregått. Kalk, jern, bly og sink har vært de viktigste råstoffene, men det var nok vaflene og brusen som tiltrakk seg mest oppmerksomhet her inne – god guidning til tross.

Selv om mannen på værmeldinga hadde lovet både regn og ruskevær, var det perfekt turvær på Grua denne dagen. Hovedattraksjonen var besøket på det nye byggefeltet vest for Grua, der masse mineraler lå utsprengt til glede for små og store steinsamlere.

Det ble hakket og plukket og snudd og studert. Kalkspat, granater, blyglans, jernglans, svovelkis og kobberkis for å nevne noe. Barna var på ivrig jakt og posene ble tyngre og tyngre. Det er nemlig ikke vanlig å havne oppe i såpass jomfruelig mark for mineralplukkere. Dagens barn har stort sett utplukkete lokaliteter å kunne samle stein i.

Da er Grua en oase og Geir hadde funnet et sted hvor det var noe å finne over alt, og klokka gikk så alt for fort for alle. Her ble det mye godt materiale til å kose seg med til mørke vinterkvelder.

En tvers igjennom vellykket tur var det, og det var mangt et trøtt barn som den kvelden drømte om granatkrystaller og skinnende kis da de la hodet på puta.

Rune Fjellvang

*Til venstre:
Ut i an-
leggsområ-
det med
stor iver.
Og etter-*

*hvert (over) sørget turlederne for god orden og bestemmelse på det innsamlede materiale, og så ned i sekken med det, takk for i dag, - og hjem med lett kunnskap, tung sekk og en god opplevelse.
(Flere foto på s.2 og 3.). Foto STEIN.*